

I. 2. PAÍS VALENCIÀ (*Diari Oficial de la Generalitat Valenciana*, gener-juny de 2002)

Mercè TEODORO

Aquest semestre hem hagut de relacionar i comentar nombroses i importants resolucions a la nostra crònica. En efecte, el DOGV ha recollit moltes novetats legislatives en matèria lingüística, les quals, pel que veurem, suposaran sense dubte un punt d'inflexió negatiu en la situació del català al País Valencià.

Sí, sembla que després d'una dècada, la dels noranta, caracteritzada per la reiteració d'instruments i polítiques lingüístiques no gaire decidides en cap sentit, el Govern Valencià ha decidit fer un canvi qualitatiu en matèria de llengua. Aquesta nova etapa es va obrir clarament amb l'aprovació i creació de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua (d'ara endavant, AVL), institució que, com ja hem tingut oportunitat de comentar, gràcies a la seua capacitat normativitzadora i la legitimació derivada de l'ampli consens polític que va assolir, ha de tenir un important paper clau en la gradual separació de «l'idioma valencià» de la normativa vigent del català.

I lamentablement, totes les resolucions importants comentades impliquen un estricte seguiment d'aquesta nova política de «galleguització».

Així, en primer lloc, en l'apartat dedicat a l'AVL destaquem l'aprovació, per part del ple de l'AVL de l'anomenat «referent normatiu oficial del valencià» (Resolució 10/2002, de 4 d'abril —DOGV núm. 4.229, de 16 d'abril—, de la Presidència de l'AVL i Resolució, 12/2002, de 31 de maig —DOGV núm. 4.277, de 24 de juny— de la Presidència de l'AVL).

Aquest referent consisteix, com exposarem, en un seguit de formes «genuïnes valencianes», seleccionades fonamentalment de la parla local de la ciutat de València i la seua àrea metropolitana (que inclouen indistintament arcaïsmes, expressions col·loquials, castellanismes i d'altres) barrejades amb l'únic criteri de crear un estàndard valencià el més separat possible del català estàndard actual.

El nou referent implica un notable empobriment i vulgarització de la llengua i amb la seua adopció per part del Govern Valencià com a estàndard oficial del valencià per a unificació de l'administració valenciana, es preveu a més la seua imposició en tots els usos que no siguem els estrictament privats (Acord de 23 d'abril de 2002, DOGV núm. 4.237, de 26 d'abril, del Govern Valencià, respecte a l'acord adoptat per l'Acadèmia Valenciana de la Llengua el dia 25 de març de 2002).

Una altra resolució, ara en matèria d'ensenyament, que evidencia el de-

sig del Govern Valencià de dotar «l'idioma valencià» d'autonomia i entitat pròpia —fins i tot literatura diferenciada— és la supressió al currículum de literatura catalana del batxillerat i de l'ensenyament secundari obligatori dels autors no nascuts a les actuals demarcacions valencianes. (Decret 39/2002, de 5 de març —DOGV núm. 4.206, de 8 de març—, del Govern Valencià i Decret, 50/2002, de 26 de març —DOGV núm. 4.222, de 5 d'abril—, del Govern Valencià.)

I dins l'apartat de funció pública, però directament relacionat amb l'ensenyament, podem destacar l'aprovació, per primera vegada, d'un Decret que regula l'anomenat «requisit lingüístic» en matèria de funció pública docent. (Decret 62/2002, de 25 d'abril —DOGV núm. 4.240, de 2 de maig—, del Govern Valencià.) Després de tants anys de reivindicació i tantes esperances creades, el text del Decret, que es reproduïx íntegrament a la *Crònica*, no pot ser més poc satisfactori. No es regula ni el nivell exigible als professors i mestres ni el procediment per a demostrar-lo. Aquesta manca de contingut no és en absolut casual.

El Decret delega en la Conselleria de Cultura i Educació per a la determinació d'aquests aspectes i la Conselleria ha desplegat el Decret a la primera convocatòria d'accés als cossos de mestres, professors de secundària, d'escoles oficials d'idiomes i d'altres. (Ordres de 8 de maig de 2002 —DOGV núm. 4.226, de 10 de maig—, de la Conselleria de Cultura i Educació.)

En efecte, aquestes convocatòries són les primeres a les quals s'aplica el «requisit lingüístic docent», amb el resultat que, com s'exposa a l'apartat corresponent, es considera apte per a accedir a la funció pública docent a qualsevol persona que haja cursat i aprovat l'assignatura anomenada «valencià» al batxillerat (BUP o LOGSE) o la formació professional.

Igualment, i amb plena consciència i intenció, la Conselleria de Cultura i Educació ha exclòs del llistat de documents que eximeixen de la realització d'una prova eliminatòria d'aptitud de valencià, l'únic títol acadèmic superior de la matèria, el de llicenciat en filologia catalana. L'aplicació d'aquesta base ha estat estricta (alguns sectors l'han considerat directament un delictes de prevaricació) i han quedat exclosos de les proves selectives els llicenciats que no han presentat per a acreditar el seu coneixement de llengua més que aquest títol superior i s'han negat per raons evidents a fer un examen suplementari.

La resta de resolucions destacades no impliquen cap novetat que justifique l'augment de l'extensió d'aquesta nota introductòria, en tant que són reproduccions d'altres resolucions i convocatòries anteriors ja conegudes.

Com a curiositat, hem incorporat en un apartat residual, una resolució

un tant atípica, referida a l'aprovació de l'anomenat Observatori del Dret Civil Valencià (Decret 30/2002, de 26 de febrer —DOGV núm. 4.202, de 4 de març—, del Govern Valencià), ja que ha estat l'únic intent de la Generalitat Valenciana de recuperar el nostre dret civil històric i eventualment, d'actualitzar-lo.

Sense més preàmbuls, passem tot seguit a comentar les resolucions més rellevants aparegudes al DOGV durant el període comprès entre gener i juny de l'any 2002.

Acadèmia Valenciana de la Llengua

Decret 1/2002, de 8 de gener (DOGV núm. 4.167, de 14 de gener), del Govern Valencià, pel qual s'aprova la plantilla del personal al servei de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua.

Aquest instrument, respon a la necessitat de dotar la institució dels mitjans personals (al marge dels acadèmics) necessaris per al desenvolupament de les seues tasques.

Hom preveu que el personal que preste els seus serveis en l'AVL, d'acord amb l'article 32 de la Llei de creació d'aquesta institució (Llei 7/1998, de 16 de setembre, DOGV núm. 3.334, de 21 de setembre de 1998), tindrà el mateix règim jurídic que el personal al servei de la Generalitat Valenciana.

Així, a proposta del Ple de l'Acadèmia, s'aprova pel Govern Valencià la plantilla de personal de l'ens i es regulen les funcions dels llocs de treball creats. Es creen dotze llocs de treball amb naturalesa funcional i dos amb naturalesa de personal eventual.

És curiós com malgrat ser l'òrgan que té assignades les màximes competències en matèria lingüística, el seu ple, només exigeix per als llocs de treball creats, un nivell mitjà de coneixements de valencià (el Certificat de coneixements de valencià de grau mitjà dels expedits per la Junta Qualificadora de Coneixements de Valencià).

Igualment destaquem que els llocs de secretari general/lletrat, de cap de secretaria i de secretaria adjunta al secretari general, són de lliure designació, mentre que la resta es cobreixen mitjançant concurs. No hi ha cap lloc de treball a l'AVL al qual s'accedisca per oposició.

Per últim, cal assenyalar que els únics dos llocs eventuais corresponen al cap de Gabinet i al Gabinet de Premsa, que tots dos són de lliure designació i que per a cobrir-los, no es preveu com a requisit el coneixement de valencià.

Resolució 9/2002, de 26 de febrer de 2002 (DOGV núm. 4.205, de 7 de març), de la Presidència de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua per la qual es nomena personal eventual, en el lloc de treball de cap de Gabinet, a la senyora Immaculada Traver Ramos.

Resolució 10/2002, de 4 d'abril de 2002 (DOGV núm. 4.229, de 16 d'abril), de la Presidència de l'AVL, per la qual es publica l'acord de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua adoptat en la reunió plenària del 25 de març de 2002, pel qual s'aprova el referent normatiu oficial del valencià.

Dissortadament els trists pronòstics que venim fent a les darreres cròniques a propòsit de l'AVL, estan fent-se realitat. Dèiem a la darrera crònica, que si bé abans els governants valencians havien eludit resoldre el conflicte secessionista valencià practicant una política lingüística de mínims, ara, intentaven superar aquest conflicte per la via de la creació, a tots els efectes, d'un idioma propi i diferent de tots els altres, peculiar i genuí, *l'idioma valencià*.

El procediment és ben senzill: es tracta d'extraure de la parla valenciana les notes estrictament locals, les més col·loquials i les més castellanitzades, elevar-les a la categoria de norma i imposar-les als usos públics (administració, empreses públiques...).

Aquesta maniobra es presenta com l'aprovació del «referent normatiu oficial del valencià» i, lògicament, té una conseqüència clara: aquest referent normatiu valencià, únic admès als usos públics, cada vegada es distanciarà més del referent normatiu oficial del català.

L'instrument necessari per aquesta solució és l'Acadèmia Valenciana de la Llengua amb la capacitat normativitzadora i d'imposició que li atorga la seua llei de creació (Llei 7/1998, de 16 de setembre, DOGV núm. 3.334, de 21 de setembre de 1998).

Així, un dels primers acords adoptats per l'AVL ha estat dedicat precisament al referent normatiu oficial.

Tot seguit reproduïm el text de l'acord:

«Acord de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua adoptat en la reunió plenària del 25 de març de 2002, pel qual s'aprova el referent normatiu oficial del valencià.

La Llei 7/1998, de la Generalitat Valenciana, de Creació de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, prescriu en l'article 3 que esta institució: *té per funció deter-*

minar i elaborar, en el seu cas, la normativa lingüística de l'idioma valencià, i en l'article 7 a), reconeix com a competència de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, determinar la normativa oficial del valencià en tots els seus aspectes.

D'acord amb estes atribucions, l'Acadèmia ha començat a elaborar una Gramàtica valenciana i un Diccionari valen-

cià que, una vegada acabats i aprovats pel ple de la institució, seran els principals referents normatius oficials de l'idioma.

Estes obres s'inspiraran en dos criteris bàsics:

El respecte als principis consagrats en el Dictamen del Consell Valencià de Cultura del 13 de juliol de 1998 i en la llei mencionada, segons la qual l'actuació de l'Acadèmia partirà de les aportacions dels gramàtics i lexicògrafs valencians, la tradició literària valenciana, la realitat lingüística genuïna i la normativització consolidada a partir de les denominades Normes de Castelló, que és un patrimoni lingüístic a preservar i enriquir.

La voluntat d'integració de les diverses sensibilitats lingüístiques existents en la Comunitat Valenciana i el compromís de tindre en compte les seues aportacions respectives.

Segons estos criteris, l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, sense perjuí d'altres acords que pugua adoptar progressivament, *a fi de prioritzar i recuperar solucions lingüístiques genuïnes, reconeix com a oficials:*

Les grafies genuïnes de nombroses paraules usades pels escriptors clàssics i pels lexicògrafs valencians més prestigiosos, com ara, el manteniment de la *a* en paraules com *arrancar, avançar, llançar, traure...*; el manteniment de la *e* en paraules com *redó, bàlsem, cànter...*; les formes sense la *r* adventícia (*orde, murta, cartó...*).

Les característiques morfològiques i sintàctiques valencianes genuïnes, com

ara, el plural en *-s* de les paraules acabades en *-sc-*, *-st-* i *-xt-* (*foscs, trists, texts...*); els plurals en *-ns* tals com *hòmens, jóvens*; els demostratius simples (*este, eixe...*); els possessius *meua, teua, seua...*; els numerals *huit, dèsset, huitanta...*; les formes verbals incoatives en *-isc/-ix* (*patisc, patixes, patix...*); els imperfectes de subjuntiu en *-ara, -era, -ira* (*cantara, vinguera, patira...*); els infinitius *tindre, vindre, valdre...* i els participis verbals en *-it* (*establit, omplít, complít...*); la distinció de *per* i *per a* davant d'infinitiu; la distinció entre *al* + infinitiu i *en* + infinitiu; la concordança del participi passat (*l'he duta; les he vistes...*).

El ric repertori lèxic i fraseològic valencià (*defendre, faena, trelat, calfar, torcar, servici, castic, espenta, verdader, rogle, roïn, oroneta, juí, despús-demà, al sendemà, bona cosa, a soles, a tothora...*), procurant incorporar les aportacions específiques de les nostres comarques (*bonegar, encanar-se, ans, rua, bellugar-se, brull, moixó...*)

Mentre es realitzen els treballs indicats, l'Acadèmia Valenciana de la Llengua acorda aprovar com a referent normatiu oficial del valencià, a tots els efectes, el conjunt de criteris ortogràfics, gramaticals i lèxics usats en els texts i documents oficials de la Conselleria de la Generalitat Valenciana responsable de l'aplicació i desplegament de la Llei d'Ús i Ensenyament del Valencià des de l'aprovació d'esta llei (1983) fins a la data d'adopció d'este acord.»

Acord de 23 d'abril de 2002 (DOGV núm. 4.237, de 26 d'abril), del Govern Valencià, respecte a l'acord adoptat per l'Acadèmia Valenciana de la Llengua el dia 25 de març de 2002.

El Govern Valencià probablement va pensar que el fet que l'Acadèmia Valenciana de la Llengua aprovés el referent normatiu oficial del valencià no era suficient. No només s'ha de crear un nou «estàndard» el més allunyat possible de l'estàndard català, sinó que s'ha de garantir que els usuaris de la llengua l'utilitzaran en totes les actuacions que tinguen qualsevol transcendència pública, és a dir, totes tret de les estrictament privades.

Així, si una associació vol optar a una subvenció haurà de redactar la instància en aquest «referent»; si un ciutadà interposa una demanda, haurà d'escriure-la d'aquesta manera, igualment s'haurà d'expressar així el professor d'un centre públic... o si no, s'arriscarà a que qualsevol «bon valencià» pose en entredit la seua aptitud lingüística i fins i tot la vàlida jurídica dels seus actes.

Sota l'argument de «garantir el principi de seguretat jurídica» i la necessitat que «tota l'Administració Pública es regesca per una mateixa normativa ortogràfica i gramatical» hom decideix «incorporar com a oficials les solucions lingüístiques aprovades per l'AVL». És a dir, el Govern adopta com a oficial l'estàndard lingüístic que l'AVL va aprovar, tant per als usos propis, com per a exigir-lo als ciutadans en les seues relacions amb l'Administració.

Estem, doncs, i per primera vegada, davant l'intent d'imposició per part de l'administració, d'uns determinats criteris lingüístics. Les conseqüències són encara difícils de preveure. Cal esperar quina serà la contestació dels usuaris de la llengua en general i sobretot, la dels usuaris més «professionals», els professors, els traductors i correctors, els editors...

Sense més, reproduïm tot seguit el text de l'Acord del Govern Valencià:

El Govern Valencià, en la reunió del dia 23 d'abril de 2002, adoptà l'acord següent:

El dia 25 de març de 2002, el Ple de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, òrgan màxim de decisió de la institució que té per funció determinar i elaborar la normativa lingüística de l'idioma valencià, segons establix l'article 3 de la Llei 7/1998, de 16 de setembre, de la Generalitat Valenciana, de Creació de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, va adoptar un acord respecte a les solucions lingüístiques del valencià.

Segons el preàmbul de la citada Llei

de Creació de l'Acadèmia, una premissa per a garantir l'ús normal i oficial del valencià, tal i com preveu l'article 7 de l'Estatut d'Autonomia de la Comunitat Valenciana, i per a garantir el principi de seguretat jurídica, és que tota l'Administració Pública es regisca per una mateixa normativa ortogràfica i gramatical del valencià, aspecte que, encara que no va ser previst específicament en el cas de l'Estatut d'Autonomia, es troba implícit en l'article 34 de la Llei d'Ús i Ensenyament del Valencià, quan disposa que el Govern Valencià «assumirà la direcció tècnica i la coordinació del

procés de l'ús i l'ensenyament del valencià assessorant al respecte totes les Administracions Públiques i particulars, i adoptant les mesures que siguen per a fomentar l'ús i l'extensió del valencià».

Entre les mesures per a potenciar, estendre i dignificar el valencià es fa necessari que per part de l'Administració Valenciana s'adopti una actitud exemplar en l'ús de la llengua, actitud que ha d'estendre's a totes les actuacions oficials.

Per això, el Govern Valencià, havent tingut coneixement de l'acord de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua de 25 de març de 2002, en la reunió mantinguda el dia següent, 26 del mateix mes, va acordar encomanar al conseller de Cultura i Educació l'elaboració d'una proposta d'acord a adoptar pel Govern Valencià sobre la incorporació com a oficials de les solucions lingüístiques aprovades per l'Acadèmia.

Per Resolució 10/2002, de 4 d'abril, de la Presidència de l'AVL, es va publicar l'acord de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua adoptat en la reunió plenària celebrada el dia 25 de març de 2002 (DOGV núm. 4.229, de 16 d'abril de 2002).

En virtut d'això, i a proposta del conseller de Cultura i Educació, el Govern Valencià

ACORDA

Primer.— Adoptar i fer pròpies com a oficials les solucions lingüístiques següents:

a) Les grafies genuïnes de nombroses paraules usades pels escriptors clàs-

sics i pels lexicògrafs valencians més prestigiosos, com ara, el manteniment de la *a* en paraules com *arrancar*, *avançar*, *llançar*, *traure...*; el manteniment de la *e* en paraules com *redó*, *bàlsem*, *cànter...*; les formes sense la *r* adventícia (*orde*, *murta*, *cartó...*).

b) Les característiques morfològiques i sintàctiques valencianes genuïnes, com ara, el plural en *-s* de les paraules acabades en *-sc*, *-st* i *-xt* (*fosc*, *trist*, *texts...*); els plurals en *-ns* tals com *hòmens*, *jòvens*; els demostratius simples (*este*, *eixe...*); els possessius *meua*, *teua*, *seua...*; els numerals *huit*, *dèsset*, *huitanta...*; les formes verbals incoatives en *-isc/-ix* (*patisc*, *patixes*, *patix...*); els imperfets de subjuntiu en *-ara*, *-era*, *-ira* (*cantara*, *vinguera*, *patira...*); els infinitius *tindre*, *vindre*, *valdre...* i els participis verbals en *-it* (*establit*, *omplit*, *complit...*); la distinció de *per* i *per a* davant d'infinitiu; la distinció entre al + infinitiu i en + infinitiu; la concordança del participi passat (*l'he duta*; *les he vistes...*).

c) El ric repertori lèxic i fraseològic valencià (*defendre*, *faena*, *trellat*, *calfar*, *torcar*, *servici*, *castic*, *espenta*, *verdader*, *rogle*, *roïn*, *oroneta*, *juí*, *després-demà*, *al sendemà*, *bona cosa*, *a soles*, *a tothora...*), procurant incorporar les aportacions específiques de les nostres comarques (*bonegar*, *encanar-se*, *ans*, *rua*, *bellugar-se*, *brull*, *moixó...*).

Segon.— Disposar la publicació del present acord al *Diari Oficial de la Generalitat Valenciana*.

Resolució 11/2002, de 27 de maig de 2002 (DOGV núm. 4.273, de 18 de juny), de la Presidència de l'AVL per la qual es nomena personal eventual, en el lloc de treball de cap de Premsa, el senyor Joan Manuel Asensi Doménech.

Resolució 12/2002, de 31 de maig de 2002 (DOGV núm. 4.277, de 24 de juny), per la qual es publica l'acord de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, adoptat en reunió plenària de 20 de maig de 2002, en què es refon i complementa l'acord de 25 de març de 2002 pel qual s'aprova el referent normatiu del valencià i s'emet dictamen sobre la consulta formulada pel conseller de Cultura i Educació per a l'aplicació de la Resolució 10/2002, de 4 d'abril, de la Presidència de l'AVL.

Aquest acord «*refon i complementa*» el comentat més amunt de 25 de maig de 2002 com veurem tot seguit. Així doncs, li són d'aplicació els comentaris fets anteriorment. Ara bé, aquest nou acord és més extens i més exhaustiu. És per això que hem cregut interessant afegir un petit comentari al voltant del seu contingut lingüístic.

En efecte, el contingut lingüístic de l'acord està basat sobre l'existència d'un «idioma valencià genuí», diferent de les altres parles de la nostra llengua. Ara bé, l'AVL té dificultats, com és natural, per a definir aquest «idioma» i malgrat que la seua tasca sembla ser la de determinar què és i què no és genuïnament valencià, es veu obligada a suavitzar l'afirmació amb comentaris com el següent: «admetre que una paraula o un fet gramatical és valencià genuí no vol dir que ho haja estat sempre, ni que ho siga de totes les comarques valencianes, ni que no ho siga en altres territoris del sistema lingüístic.»

Malgrat aquesta dificultat admesa pels redactors de l'acord, no s'abandona l'objectiu normativitzador i el gran problema sorgeix quan el text del decret publica una llarga llista de formes que es converteixen en normatives. De fet, atès el seu caràcter extremadament dialectal, o bé propi del registre col·loquial, o clarament arcaic, els redactors han d'acompanyar aquestes formes de múltiples prevencions, com ara qualificar les formes prescrites de col·loquials, formes en retrocés, o mots d'ús clàssic.

Totes aquestes consideracions no són però obstacle per a que l'administració valenciana, des de l'aprovació d'aquest acord, haja impulsat l'ús d'aquestes opcions aprovades, malgrat ser, en molts casos desaconsellades per als usos oficials i cults.

Les queixes dels traductors i correctors de la Generalitat Valenciana són cada dia més freqüents, i l'ús exclusiu d'aquest referent al DOGV és una realitat.

La lectura de l'acord permet observar que el criteri adoptat per a l'elaboració del referent normatiu no ha estat unitari perquè barreja formes que pertanyen al registre col·loquial amb altres pertanyents a la llengua clàssica. L'únic criteri clar, com ja s'ha dit, és buscar la màxima distància amb el català estàndard. A poc a poc es pretén que les diferències entre català i valencià no siguem només una qüestió de nom.

A continuació reproduïm el text de l'acord:

El 23 d'abril d'enguany, el conseller de Cultura i Educació de la Generalitat Valenciana sol·licità de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, tenint en compte el que estableix l'article 8 de la Llei 7/1998, de 16 de setembre, de Creació de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, un dictamen lingüístic en què es demanava ampliar l'exemplificació aduïda en l'acord de la AVL de 25 de març sobre el referent normatiu del valencià. La demanda indica que «per a poder determinar el model de referència en l'ús del valencià per les institucions públiques», «convé ampliar els exemples de les solucions proposades» en l'acord del 25 de març i tramet una proposta que recull exemples sobre grafies, sobre característiques morfològiques i sintàctiques i sobre el ric repertori lèxic i fraseològic valencià.

Atès el caràcter de consulta, el Ple estima convenient assenyalar un conjunt de criteris lingüístics que la AVL té en compte per a emetre el dictamen, i que caldria tindre presents per a interpretar-lo i difondre'l adientment:

La AVL, conscient que la llengua és un sistema dinàmic i un conjunt d'usos diversos que són creació i patrimoni col·lectiu, considera que la gramàtica, el lèxic i la fraseologia es configuren amb la riquesa de varietats geogràfiques, socials, estilístiques i històriques, segons criteris d'ús individual o institucional,

col·loquial o formal, oral o escrit, i d'acord amb les tradicions d'estil i les convencions col·lectivament assumides. Les decisions de la AVL tenen la responsabilitat de descriure fets i processos lingüístics i determinar solucions perdurables, generals, coherents i sistemàtiques; i per això, no pot prescriure amb criteris excloents de formes vives, de territoris, de col·lectius de parlants, de situacions generals de la llengua i de les situacions de comunicació.

Cada element de la llengua viu en un context que determina la seua forma, la seua funció i el seu significat. Un mot genuí en un context o territori precís pot tindre un equivalent igualment vàlid en un altre context o territori. Cap varietat d'ús no pot representar ni substituir en exclusiva el conjunt d'expressions de la llengua, i alhora cada element i cada varietat lingüística han de tendir a la convergència amb les altres formes per tal d'arribar a ser generals i útils en totes les situacions i processos de comunicació, especialment en les societats modernes i en un món multilingüe.

La AVL considera que, per a difondre i interpretar un dictamen com el present, cal tindre en compte les precisions següents:

El concepte de *normativa*, complementari del de *varietat*, no anul·la les distincions d'ús institucional i personal,

d'ús col·loquial i estàndard de la llengua. Així, admetre un mot no vol dir que se'l considere l'únic vàlid per a qualsevol ús i situació comunicativa.

La noció de *genú* (propi o particular), complementària de la de general, no ha de fer predominar els elements geogràfics per damunt dels socials, els estilístics, els històrics, els pragmàtics o els idiolectals. Així, admetre que una paraula o un fet gramatical és valencià genú no vol dir que ho haja estat sempre, ni que ho siga de totes les comarques valencianes, ni que no ho siga en altres territoris del sistema lingüístic.

La noció de *paraula* o de *fet gramatical* no és separable del context ni de l'ús. Així, admetre una paraula o un fet gramatical no explica res sobre les seues accepcions, la seua vitalitat i les seues restriccions dins l'ús de la llengua.

4. La noció de *valencià* aplicada a les paraules o fets gramaticals no nega la diversitat social i territorial valenciana. La AVL no pot, amb les seues decisions, excloure usos de parts del territori valencià. Així, tota dualitat o multiplicitat de paraules i usos lingüístics no és normativa sinó pragmàtica, i destinada a evolucionar o simplificar-se diacrònicament.

Sense perjudi de les precisions que vaja fent progressivament com a resultat del seu treball ordinari, el Ple considera suficient, ara com ara, el referent normatiu aprovat el 25 de març, i no estima necessari endinsar-se reiteradament en una anàlisi casuística, que, en qualsevol cas, serà realitzada en els moments processals que la institució estime oportuns. Actuar d'una altra manera podria implicar el risc de la pèrdua de la coherència necessària en els texts

normatius que actualment elabora, amb el detall, la cura i la serenitat exigibles.

Ateses estes consideracions, el Ple de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, fent ús de la seua competència d'emetre informes o dictàmens sobre la normativa del valencià a requeriment de les institucions públiques de la Comunitat Valenciana (art. 7.c de la Llei 7/1998, de 16 de setembre, de Creació de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua), i d'allò que prescriuen els articles 3 i 7.a de l'esmentada Llei,

ACORDA:

I. Ratificar que, amb caràcter general, mentre no s'aproven la Gramàtica i el Diccionari o altres texts prescriptius de la institució, el referent normatiu oficial del valencià, a tots els efectes, és el conjunt de criteris ortogràfics, gramaticals i lèxics usats en els texts i documents oficials de la Conselleria de la Generalitat Valenciana responsable de l'aplicació i desplegament de la Llei d'Ús i Ensenyament del Valencià des de l'aprovació d'esta llei (1983) fins a la data de 25 de març del 2002.

En este sentit, es declaren oficials els continguts del programa informàtic SALT 2.0 Traductor i Corrector de Valencià, de la Generalitat Valenciana, a excepció de tots els elements lingüístics marcats explícitament com a vulgarismes, estrangerismes i col·loquialismes, els quals seran en el futur objecte d'estudi.

II. Sense perjudi de l'anterior resolució i d'altres acords que la AVL pugua adoptar progressivament, en compliment de la consulta plantejada per la Conselleria i a fi de prioritzar i recuperar formes lin-

güístiques genuïnes, el Ple de la AVL reconeix com a oficials:

[advertiment: 1) Quan al llarg de l'exposició es dóna una solució doble, la forma que figura en primer lloc és, en general, la més estesa i habitual en l'idioma valencià. 2) Les formes precedides d'un asterisc no són recomanables en els registres formals.]

1. Les grafies de nombroses paraules avalades pels escriptors clàssics i pels lexicògrafs valencians més prestigiosos.

1.1. Les variants amb *a*, com a preferibles a les variants amb *e* o *o*, documentades històricament en alguns casos (com ara *febre* o *néixer*), de les paraules: *baina*, *bambolla*, *febra*, *pantaix*, *sagí*, *sutja*, *arrancar*, *avançar*, *contraure*, *distraure*, *esgarrar*, *jaure*, *llançar*, *nadar*, *nàixer*, *pantaixar*, *retraure*, *traure*, *xarrar*

1.2 Les variants amb *e*, com a preferibles a les variants amb *-a*, *-i* o *-o*, de les paraules:

amerar, *arredonir*, *arxipèleg*, *bàlsem*, *cànter*, *cementeri*, *clevell*, *cordell*, *depòsit*, *endenyar*, *esme*, *estómac*, *fenoll*, *flamerada*, *llarguerut*, *màsquera*, *nàufreg*, *redó*, *redolí*, *sénia*, *sépia*

1.3. La grafia sense ròtica adventícia en les paraules:

alfàbega, *cartó*, *desorde*, *murta*, *orde*, però *orquestra* (amb *r* etimològica) i *tresor* (amb *r* patrimonial).

2. Les característiques morfològiques i sintàctiques valencianes

2.1. Els plurals en *-s* de les paraules acabades en *-sc*, *-st* i *-xt*, propis de la llengua clàssica i d'una part dels parlars actuals, al costat dels plurals en *-os*, vius en alguns dels nostres parlars i cada volta més estesos, com ara:

bosc / *bosc*, *context* / *contextos*, *disc* / *discos*, *fosc* / *fosc*, *gust* / *gustos*, *manifest* / *manifestos*, *pretext* / *pretextos*, *text* / *textos*, *trist* / *tristos*

2.2. Els plurals en *-ns*, clàssics i conservats en la major part dels parlars valencians, al costat dels plurals en *-s*, alguns dels quals són ja més generals: *hòmens* / *homes*, *jòvens* / *joves*, *còvens* / *coves*, *màrgens* / *marges*, *òrdens* / *ordes*, *òrfens* / *orfes*, *òrguens* / *orgues*, *ràvens* / *raves*, *tèrmens* / *termes*, *vèrgens* / *verges*

2.3. Els demostratius simples (*este*, *esta*, *estos*, *estes*; *eixe*, *eixa*, *eixos*, *eixes*), al costat de les variants reforçades, majoritàries en els escriptors valencians clàssics (*aquest*, *aquesta*, *aquestos* o *aquests*, *aquestes*; *aqueix*, *aqueixa*, *aqueixos*, *aqueixes*).

2.4. Els possessius *meua*, *meues*; *teua*, *teues*; *seua*, *seues*.

2.5. Els numerals *huit*, *díhuit*, *dèset*, *dènou*, *huitanta*, al costat de les altres variants (com ara *vuit*, *dívuít* i *vuitanta*, vives en alguns parlars valencians septentrionals).

2.6. Les formes verbals incoatives en *-isc*, *-ix* (*patisc*, *patixes*, *patix*, *patixen*; *patisca*, *patisques*, *patisquen*), al costat de les variants en *-eix*, més habituals en els escriptors valencians clàssics (*pateixes*, *pateix*, *pateixen*).

2.7. Els imperfets de subjuntiu en *-ara*, *-era*, *-ira* (*cantara*, *vinguera*, *patira*), al costat de les variants en *-és*, *-ís* (*cantés*, *vingués*, *patís*), vives en alguns parlars valencians septentrionals i de més tradició clàssica.

2.8. Els infinitius *tindre*, *vindre* i *valdre* (i els seus composts, com ara *contindre*, *detindre*, *retindre*; *convindre*, *previndre*, *previndre*; *prevaldre*), al costat de les variants, clàssiques i pròpies d'al-

guns parlars valencians meridionals, *tenir* i *venir* (i els seus composts).

2.9. Les variants en *-it* d'alguns participis, com a preferibles a les variants en *-ert*: *complit*, *establit*, *oferit*, *omplit*, *reblit*, *sofrit*.

2.10. Els adverbis de temps: *abans/ans*, *adés*, *anit*, *després-abir*, *després-anit*, *després-demà*, *enguany*, *enjorn*, *hui* (o *avui*, viu en alguns parlars valencians septentrionals), *prompte*.

2.11. Els adverbis de lloc: *ací*, *avant* («cap avant», «d'ara en avant»), *arrere* («cap arrere», «fer-se arrere»).

2.12. La conjunció *mentres / mentre*.

2.13. La distinció entre les preposicions *per / per a* davant d'infinitiu: «*he vingut per donar-te el regal*» vs. «*aquell aparell no aprofitava per a fer experiments*».

2.14. La possibilitat de distinció entre les construccions *al + infinitiu* i *en + infinitiu*: «*al pujar per la costera els vérem vindre*» vs. «*en voler, podeu començar*».

2.15. L'ús de la preposició *com a* tant en sentit predicatiu com en sentit comparatiu: «*com a persona és excel·lent*», «*s'ho menjaven com a llops*», «*obria uns ulls com a plats*».

2.16. La concordança del participi passat amb el pronom acusatiu de tercera persona (*eixa cançó, ja l'he sentida; aquelles xiques, les havia vistes abans*), com a construcció preferent.

3. El ric repertori lèxic i fraseològic valencià

3.1. Les paraules vives en els parlars valencians actuals, ja documentades en els nostres escriptors clàssics i en altres texts valencians dels segles XIII al XVI, al costat d'altres sinònims i variants: *acaçar*, *afanyar-se*, *alçar*, *alfals*, *alfarras-*

sar, *alifac*, *arrapar*, *bellugar-se*, *bollir*, *brull*, *calça*, *canella*, *caragol*, *castic*, *corriola*, *cresol*, *codol* (clàssic *còdol*), *desfici*, *eixir*, *engrunar-se / gronsar-se*, *escurar*, *esmortir*, *espenta*, *espentar*, *espill*, *fadrí*, *faena*, *faradatxo*, *ferramenta*, *fesol*, *foguer*, *gelar*, *gesmil* (clàssic *gesmir*), *gola*, *got*, *granera*, *llepolia*, *llibrell*, *llima*, *matalaf*, *melic*, *muscle*, *ois*, *palometa*, *pigota*, *pitxer*, *poal*, *porga*, *quemengar*, *rabosa*, *rajola*, *recialla*, *replegar / arreplegar*, *safanòria*, *solsir*, *tarquim*, *tocar* (a la porta), *tòs*, *torcar*, *trellat*, *verdader*, *vesprada*, *vidriola*, *xafar*, *xàrcia*, *xic*, *xiquet*, *xufa*, *xulla*

3.2. Les parelles de variants o de sinònims, vius en els parlars valencians actuals, ja documentats en la llengua clàssica, al costat d'altres variants i sinònims: *afonar / esfondrar*, *arrel / raül*, *arribar / aplegar*, *bescoll / clatell* (clàssic *clotell*), *calfar / escalfar*, *capell / barret*, *conrear / cultivar*, *dacsa / panís*, *defendre / defensar*, *endemà / sendemà*, *estrela* (clàssic *estela*) / *estel*, *gemecar / gemegar*, *unflar / inflar*, *mamprendre / emprendre*, *oroneta / oronella*, *parèixer / semblar*, *purna / espurna*, *rent / llevat*, *roig / vermell*, *sacsar / sacsejar*

3.3. Les parelles de variants o de sinònims, documentats en texts valencians medievals, dels quals els primers predominen en valencià general i els segons alternen amb aquells en els registres formals:

alacrà / escorpí, *albelló / claveguera*, *amprar / manllevar*, *arena / sorra*, *corder / anyell*, *escaló / graó*, *juí / judici*, *llanda / llauna*, *mitat / meitat*, *perjuí / perjudici*, *prejuí / perjudici*, *servici / servei*

3.4. Les parelles de variants o de sinònims vius en els parlars valencians actuals, el primer dels quals ja apareix documentat en el període clàssic:

acatxar-se / ajupir-se, agafar / agarrar, avalotar / escarotar, escopir / escopinyar, mànega / màniga, renyó / ronyó

3.5. Les paraules vives en els parlars actuals, no documentades en texts dels segles XIII al XVI, que en alguns registres alternen amb les variants o els sinònims usats pels nostres escriptors clàssics: *coentor / coïssor, corfa / escorça, gasto / despesa, *iaio / avi, quadro / quadre, xicotet / petit*

3.6. Les innovacions del valencià modern (al costat d'altres sinònims i variants):

amollar, bigot, *boçar / vomitar, bonegar, botella, *botijós / tartamut, calçetí, catxerulo, clòtxina / musclo, cosquereles, *desfíaci, desgel, desnugar, *desubstanciat, *destarifat, *destrellat, *desvanit, encanar-se, escabussar, escabussó, escopinada, joguet, jupetí, milotxa, monyica, nuc, nugar, pallola, pitera, poregós, prunyó, puntelló, reballar, regallar, rogle, roín, rua (de pa), *tararot, to-maca, *trompello, voladoret,

3.7. Les paraules vives en els nostres parlars i documentades en l'època clàssica, que conviuen amb neologismes o paraules preses d'altres llengües però ja naturalitzades en valencià:

desplegar / desenrotllar / desenvolupar, fumeral / ximenera, sotssecretari / subsecretari / vicesecretari, vacances / vacances

3.8. Les unitats fraseològiques, generalment pròpies de la comunicació oral espontània:

a estall, a soles, a tothora, al remat, bona cosa, donar pena, fer ois, fer parlar, fer pena, fer rogle, més aïna / més aïnes, ser oli en un cresol, tindre seguida, tirar (traure) el lleu, traure trellat

I, atés el que assenyala l'article 26 de la Llei 7/1998, el Ple determina que el present text es publiqui íntegrament en el *Diari Oficial de la Generalitat Valenciana*. Així mateix, encomana a la Presidència que comuniqui este dictamen al conseller de Cultura i Educació de la Generalitat Valenciana.

Toponímia

Decret 6/2002, de 8 de gener (DOGV núm. 4.167, de 14 de gener), del Govern Valencià, pel qual s'aprova el canvi de denominació del municipi de Guadalest per la forma en valencià el Castell de Guadalest.

Ensenyament

Ordre, de 18 de desembre de 2001 (DOGV núm. 4.165, de 10 de gener de 2002), de la Conselleria de Cultura i Educació, per la qual es convoquen les ajudes de les accions descentralitzades de la segona fase del Programa Sòcrates de la Unió Europea: «Comenius, Acció 1. Associacions transnacionals de centres docents: 1.1. Projectes escolars, 1.2. Projectes lingüístics, 1.3. Projectes de desenrotllament escolar, acollida d'ajudants lingüístics Co-

menius en centres docents. Comenius 2.2. Beques individuals de formació; 2.2.A. Formació inicial del professorat, 2.2.B. Ajudanties lingüístiques Comenius, 2.2.C. Cursos de pràctiques (formació contínua del professorat) i Grundvitg 2. Associacions d'aprenentatge. Grundvitg 3. Mobilitat per a la formació d'educadors d'adults i arió. Visites d'estudi per a responsables en la presa de decisions en matèria d'educació.

Decret 39/2002, de 5 de març de 2002 (DOGV núm. 4206, de 8 de març), del Govern Valencià, pel qual es modifica el Decret 47/1992, de 30 de març, del Govern Valencià, pel qual s'estableix el currículum de l'educació secundària obligatòria.

Els estudis de literatura catalana al batxillerat valencià (tant BUP, com LOGSE), sempre han rebut el títol imprecís i incorrecte de «Literatura Valenciana». Ara bé, el contingut de l'assignatura havia estat correcte i complet i s'havien estudiat amb normalitat als centres d'ensenyament mitjà del País Valencià els autors més importants de la literatura catalana, amb total independència, com no podia ser d'una altra manera, del seu lloc de naixement o residència.

El més destacat d'aquest Decret és que, a partir d'ara, queden fora del currículum de l'educació secundària obligatòria tots aquells autors que no han nascut dins dels límits geogràfics de l'actual autonomia valenciana.

Aquest fet ha estat objecte de dures crítiques per part d'amplis sectors intel·lectuals de les dues riberes de l'Ebre. Tanmateix, el Govern Valencià ha mantingut impertorbable el seu criteri i ha donat un pas més en el camí de la separació legal entre català i valencià.

El programa queda com tot seguit reproduïm:

Tercer Curs. Literatura Valenciana.

La literatura medieval.

1. Característiques generals.
2. La lírica. La poesia trobadoresca. La prosa. Les Cròniques. El teatre. El Misteri d'Elx.
3. El Segle d'Or. Característiques generals. La lírica. Ausiàs March. Roís de Corella. La prosa humanista. La novel·la. Tirant lo Blanch.
4. Els segles XVI, XVII i XVIII. Característiques generals. La tradició popular i culta.

Quart Curs. Literatura Valenciana.

2. La literatura del segle XIX: romanticisme i realisme. Característiques generals. La poesia de la Renaixença. Teodor Llorente. El teatre culte i popular. Eduard Escalante. La narrativa realista.
3. El segle XX. Característiques generals. Modernisme, noucentisme i avantguardisme. La poesia del segle XX. Vicent Andrés Estellés. L'evolució de la novel·la i el conte. Enric Valor. El teatre. Text i espectacle. L'assaig. Joan Fuster.

Decret 50/2002, de 26 de març de 2002 (DOGV núm. 4.222, de 5 d'abril), pel qual es modifica el Decret 174/1994, de 19 d'agost, del Govern Valencià, pel qual s'estableix el currículum del batxillerat a la Comunitat Valenciana.

Si l'anterior Decret comentat, el 39/2002, de 5 de març, era referit a l'ensenyament secundari obligatori, aquest és el seu corresponent respecte del batxillerat. Igualment han quedat suprimits d'objecte d'estudi els autors de literatura catalana nascuts en altres territoris diferents a les tres províncies valencianes.

El resultat, el reproduïm a continuació:

Valencià. Llengua i Literatura. I

Característiques de la llengua literària. Els gèneres literaris.

Evolució històrica de les formes literàries.

Edat mitjana: marc històric i cultural.

- Formes de l'expressió poètica des dels trobadors fins a l'època d'esplendor (s. xv). Ausiàs March.
- La prosa medieval. Les cròniques.
- Formes narratives medievals i la seua transformació durant l'època d'esplendor (s. xv). Jaume Roig, Isabel de Villena i Roís de Corella. Curial e Güelfa i Tirant lo Blanch.
- Formes dramàtiques medievals i la seua pervivència actual. El Misteri d'Elx.

Segles XVI, XVII i XVIII: marc històric i cultural.

- Els gèneres poètics populars, tradicionals i cultes fins a la Renaixença.
- Transformació de la narrativa fins a la Renaixença. Lluís Galiana.
- Teatre culte i de tradició popular. Francesc Mulet.

Segle XIX: marc històric i cultural.

- La poesia de la Renaixença. Teodor Llorente.

- La novella realista i naturalista.
- El teatre de la Renaixença. Escalante i Bernat i Baldoví.

Anàlisi i comentari d'una obra de cada època i lectura dels fragments més representatius d'algunes de les literatures de les llengües constitucionals i de les literatures estrangeres.

Valencià. Llengua i Literatura. II

Evolució històrica de les formes literàries.

La literatura en el segle XX: marc històric i cultural:

- Modernisme, noucentisme i avantguardisme.
- La poesia del segle XX. Carles Salvador, Xavier Casp, Vicent Andrés Estellés i Maria Beneyto.
- El realisme social i les últimes tendències poètiques.
- Formes i temes en la narrativa del segle XX. Martí Domínguez, Enric Valor.
- Últimes tendències de la novel·la i el conte.
- Transformacions del teatre durant el segle XX. Últims corrents. Textos i espectacles teatrals.
- L'assaig contemporani. Joan Fuster.

Anàlisi i comentari d'una obra de cada època i lectura dels fragments més representatius d'algunes de les literatu-

res de les llengües constitucionals i de les literatures estrangeres.

Resolució de 14 de març de 2002 (DOGV núm. 4.215, de 22 de març), de la Direcció General d'Ordenació i Innovació Educativa i Política Lingüística, per la qual se seleccionen els centres docents del País Valencià que participaran en l'activitat de les Escoles Viatgeres per a l'any 2002. La correcció d'errades d'aquesta resolució apareix publicada al DOGV núm. 4.232, de 23 d'abril.

Resolució de 15 de març de 2002 (DOGV núm. 4.219, de 2 d'abril), de la Conselleria de Cultura i Educació, per la qual es convoquen ajudes per a la realització d'intercanvis escolars entre alumnes dels centres mantinguts amb fons públics de la Comunitat Valenciana per a afavorir la integració lingüística.

Hom destina 6.010 (sis mil deu) euros per aquests intercanvis que tenen com a finalitat «facilitar contextos reals d'ús dels dos idiomes a l'alumnat de la Comunitat Valenciana, amb l'objectiu de millorar, tant la competència i el domini del valencià i del castellà, com un coneixement real de la diversitat cultural i lingüística de la nostra comunitat».

Ordre de 8 de maig de 2002 (DOGV núm. 4.226, de 10 de maig), de la Conselleria de Cultura i Educació, per la qual es convoca concurs oposició per a l'ingrés en el cos de mestres i procediment per a l'adquisició de noves especialitats.

Ordre de 8 de maig de 2002 (DOGV núm. 4.226, de 10 de maig), de la Conselleria de Cultura i Educació, per la qual es convoquen procediments selectius d'ingrés i accés als cossos docents de professors d'ensenyament secundari, professors d'escoles oficials d'idiomes, professors de música i arts escèniques i professors tècnics de Formació Professional i procediment per a l'adquisició de noves especialitats.

Aquestes dues resolucions són les primeres convocatòries d'accés a la funció pública docent en les quals és d'aplicació el Decret 62/2002, de 25 d'abril, del Govern Valencià pel qual es regula l'acreditació dels coneixements lingüístics. Així, per primera vegada, els aspirants hauran d'acreditar coneixements de la llengua pròpia del País Valencià.

La respectiva base 7.1.2 d'aquestes dues ordres estableix que:

[...] els aspirants han d'acreditar el coneixement, tant en expressió oral com escrita, dels dos idiomes oficials de

la Comunitat per mitjà d'una prova de caràcter eliminatori, que serà la primera que es realitze i consistix en:

7.1.2.1. València.

a) Prova oral: suposa el 30 % del total i per a superar-la es necessita un mínim d'un 20 %, consta de dos parts.

— Lectura d'un text de caràcter general de 100 a 200 paraules, proposat pel tribunal.

— Exposició i diàleg sobre un tema prèviament preparat.

b) Prova escrita: suposa el 70 % del total i per a superar-la es necessita un

mínim d'un 35 % consta de tres parts.

— Preguntes sobre el contingut i el vocabulari d'un text llegit prèviament.

— Realització d'exercicis sobre construcció gramatical correcta de frases i expressions.

— Redacció sobre un tema general senzill a elegir entre dos o més, de 200 paraules aproximadament.

El temps per a la seua realització és de dos hores.

Tot seguit, la base 7.1.2.3. continua la regulació i estableix que els aspirants que no siguen qualificats aptes, no podran continuar el procediment selectiu.

Igualment, s'estableix que «queden exempts de la prova de coneixements dels dos idiomes oficials de la Comunitat Valenciana, els aspirants que acrediten estar en possessió d'algun dels títols, certificats o diplomes relacionats en l'annex VII».

I ja per últim, a l'annex VII de l'ordre dels cossos de mestres i al X de l'ordre relativa als cossos de secundària, trobem aquesta relació, que produïm íntegrament:

Per a l'exempció de la prova de valència:

a) Llicenciat en Filologia Valenciana.

b) Títol de Mestre de València.

c) Certificat de Capacitació.

d) Certificat d'Aptitud per a l'Ensenyament en València.

e) Certificat de Grau Superior de la Junta Qualificadora de Coneixements de València.

f) Certificat de Grau Mitjà de la Junta Qualificadora de Coneixements de València.

g) Certificat universitari que acredite haver superat el Nivell II del Pla de Formació Lingüísticotècnica en València del Professorat no Universitari.

b) Certificat universitari que acredite

te haver superat el curs Superior dels Cursos de Lingüística Valenciana i la seua didàctica.

i) Certificat universitari que acredite haver superat el curs Mitjà dels cursos de Lingüística Valenciana i la seua Didàctica.

j) Certificat acadèmic d'haver superat el Certificat d'Aptitud de València expedit per les escoles oficials d'idiomes.

k) Certificat acadèmic d'haver superat el Cicle Elemental de València expedit per les escoles oficials d'idiomes.

l) Acreditació d'haver cursat i aprovat València en tots els cursos de Batxillerat Unificat Polivalent.

m) Acreditació d'haver cursat i aprovat València en tots els cursos de Formació Professional.

n) Acreditació d'haver cursat i aprovat Valencià en tots els cursos de Batxillerat.

Per a l'exempció de la prova de castellà:

a) Titulació universitària expedida per una universitat espanyola.

b) Títol de Batxillerat (BUP) o Batxi-

llerat (LOGSE) expedit per l'Estat Espanyol.

c) Títol de Tècnic Especialista (FP2) expedit per l'Estat Espanyol.

d) Diploma Superior d'Espanyol com a Llengua Estrangera o Certificat d'Aptitud en Espanyol per a Estrangers expedit per les escoles oficials d'idiomes.

Aquest llistat de títols i certificats pels quals s'eximeix els candidats de la prova d'idioma ha estat objecte de nombroses i merescudes crítiques i també d'impugnació judicial per diversos sectors (el Sindicat de Treballadors de l'Ensenyament STPV-Intersindical Valenciana, la Universitat de València i Acció Cultural del País Valencià).

En efecte, molt ràpidament es detecten greus mancances i greuges comparatius entre l'exigit per acreditar el coneixement del català i el que s'exigeix respecte el castellà. Hi ha una exigència lingüística de català tan minsa que és suficient haver cursat una assignatura de valencià durant el batxillerat per a acreditar coneixements de llengua que capaciten per a la funció docent.

Però a més a més, s'ha exclòs deliberadament del llistat l'únic títol acadèmic existent a hores d'ara, el de llicenciat en filologia catalana, i s'ha encapçalat la llista amb un títol de llicenciat en filologia valenciana que no existeix ni ha existit mai amb aquesta denominació. Varen existir el títol de llicenciat en filologia, secció hispànica (valenciana) i de filosofia i lletres, divisió filologia (filologia valenciana), però aquests van desaparèixer i van ser substituïts per l'actual títol de llicenciat en filologia catalana, regulat pel Reial decret 1497/1987, de 27 de novembre, que crea el Catàleg de títols universitaris oficials.

Detectada aquesta omisió, es va posar de manifest per tal que es tingués en compte a l'hora de l'admissió i exclusió dels candidats. Tanmateix, l'aplicació ha estat textual i han quedat exclosos del procés selectiu els llicenciats en filologia catalana que no han volgut passar l'examen de llengua i s'han negat a presentar títols i certificats de rang inferior.

Una vegada més, la realitat de la política lingüística valenciana i de l'anticatalanisme més ferotge es fa evident, fora de tota mena de dubte i per a qualsevol observador imparcial. A més, en aquest cas, s'han creat situacions jurídiques de desigualtat i discriminació greu que a hores d'ara estant essent valorades pels tribunals valencians.

D'aquestes dues convocatòries s'han derivat altres publicacions al DOGV que simplement esmentem i que corresponen bàsicament a correccions d'errades i llistes provisionals i definitives d'admesos i exclosos:

Així, al DOGV núm. 4.225, de 23 de maig de 2002, apareixen dues correccions d'errades a les ordres de convocatòria dels procediments selectius; al DOGV núm. 4.265, de 6 de juny, es publiquen dues resolucions, de 3 de juny de 2002, del director general de personal de la Conselleria de Cultura i Educació per la qual es declaren aprovades les llistes provisionals d'admesos i exclosos per a participar en el concurs oposició per a ingrés en el cos de mestres i en el procediments per a l'adquisició de noves especialitats i també en els procediments selectius d'ingrés i accés als cossos docents de professors d'ensenyament secundari i d'altres, i es convoca als aspirants declarats no exempts a la realització de la prova de coneixement dels idiomes oficials; al DOGV núm. 4268, d'11 de juny de 2002, es publica la Resolució de 4 de juny de 2002, del director general de personal de la Conselleria de Cultura i Educació, per la qual es regula la prova d'acreditació de coneixements de castellà per als opositors; al DOGV núm. 4.274, de 19 de juny de 2002, s'insereixen dues resolucions d'aquesta mateixa data, del director general de personal de la Conselleria de Cultura i Educació, per la qual s'aproven les llistes definitives d'aspirants admesos i exclosos als procediments selectius.

Promoció social i cultura

Resolució de 10 de desembre de 2001 (DOGV núm. 4160, de 3 de gener de 2002), de la Subsecretaria del Secretariat del Govern i Relacions amb les Corts de la Presidència de la Generalitat, per la qual es disposa la publicació del Protocol d'Actuacions de la Generalitat Valenciana per a la promoció i foment del sector audiovisual valencià.

El Protocol disposa un seguit d'actuacions per a dinamitzar la indústria audiovisual valenciana entre les quals trobem, un ajut específic amb l'objecte de promocionar l'ús del valencià. Es preveu destinar 50.000.000 (cinquanta milions de pessetes) de la Direcció General d'Ordenació i Innovació Educativa i Política Lingüística, per a «doblar al valencià produccions de caràcter infantil i juvenil d'interès didàctic i formatiu i documents audiovisuals, que pel seu valor històric o didàctic, facen referència a característiques pròpies de la Comunitat Valenciana».

Correcció d'errades (DOGV núm. 4.160, de 3 de gener de 2002) i correcció d'errades (DOGV núm. 4.169, de 16 de gener) a l'Ordre de 17 de desembre de 2001 (DOGV núm. 4.156, de 27 de desembre de 2001), de la Conse-

lleria de Cultura i Educació, per la qual es convoquen els premis de la Generalitat Valenciana per les activitats de promoció de l'ús del valencià realitzades per les comissions de Falles en l'àmbit de la Comunitat Valenciana.

Correcció d'errades (DOGV núm. 4.160, de 3 de gener de 2002) a l'Ordre de 17 de desembre de 2001 (DOGV núm. 4.156, de 27 de desembre de 2001), de la Conselleria de Cultura i Educació, per la qual es convoquen els premis de la Generalitat Valenciana per les activitats de promoció de l'ús del valencià realitzades per les comissions de Fogueres en l'àmbit de la Comunitat Valenciana.

Correcció d'errades (DOGV núm. 4.160, de 3 de gener de 2002) i Correcció d'errades (DOGV núm. 4.169, de 16 de gener) a l'Ordre, de 17 de desembre de 2001 (DOGV núm. 4.156, de 27 de desembre de 2001), de la Conselleria de Cultura i Educació, per la qual es convoquen els premis de la Generalitat Valenciana per les activitats de promoció de l'ús del valencià en les festes de la Magdalena en l'àmbit de la Comunitat Valenciana.

Ordre de 17 de desembre de 2001 (DOGV núm. 4.164, de 9 de gener de 2002), de la Conselleria de Cultura i Educació, per la qual es convoquen beques per a la realització de treballs sobre la situació i evolució social del valencià.

És una ordre genèrica, per la qual s'acorda la dotació econòmica global de les beques, que és de 24.040 euros, i es delega en el director general d'Ordenació i Innovació Educativa i Política Lingüística la facultat de concedir les ajudes i se l'autoritza perquè dicte les resolucions necessàries per al desplegament i l'execució de la present ordre.

Ordre de 19 de febrer de 2002 (DOGV núm. 4.208, de 12 de març), de la Conselleria de Cultura i Educació, per la qual es convoca concurs públic per a la concessió d'ajudes a la producció editorial en valencià.

L'import màxim destinat a aquestes ajudes és de dos-cents cinquanta-dos mil quatre-cents trenta (252.430) euros i les modalitats subvencionades inclouen llibres infantils i juvenils, llibres per a adults i partitures musicals. També podran optar aquesta ajuda les partitures de compositors valencians publicades per editorials que tinguen seu social al País Valencià.

Ordre de 13 de març de 2002 (DOGV núm. 4.218, de 27 de març), de la Conselleria de Cultura i Educació, per la qual es convoquen ajudes econòmiques per a les associacions cíviques sense finalitat lucrativa per a la realització d'activitats de promoció de l'ús del valencià.

Es destinen un total de 419.540 (quatre-cents dinou mil cinc-cents qua-

ranta) euros per a les associacions valencianes que presenten programes relatius a la promoció de l'ús del valencià referits als àmbits següents: retolació de les dependències de l'associació, cursos d'ensenyament de valencià destinats a persones adultes, edició de documentació administrativa de l'entitat, material de difusió i d'informació, etcètera. S'acorda que tindran caràcter preferent l'ús del valencià en l'edició de guies turístiques, itineraris de naturalesa i activitats esportives.

De la mateixa manera que en edicions anteriors d'aquesta modalitat d'ajudes, es contempla, dins el capítol d'obligacions dels beneficiaris el fet que «hauran de respectar, en referència a la denominació de l'idioma i territori valencià, allò establert en la Constitució Espanyola i l'Estatut d'Autonomia de la Comunitat Valenciana».

Ordre de 15 de març de 2002 (DOGV núm. 4.218, de 27 de març), de la Conselleria de Cultura i Educació, per la qual es convoquen ajudes a la traducció i edició d'obres literàries en valencià i del valencià a altres idiomes.

La convocatòria es justifica pel suport a l'edició i promoció del llibre valencià que la Generalitat Valenciana té assignat per la Llei d'ús i ensenyament del Valencià. Així, a la resolució hom valora que aquestes ajudes han servit al llarg del temps per augmentar el fons bibliogràfic escrit en valencià, incorporant obres i autors de diverses cultures, i que tenen un indubtable valor cultural, raó per la qual s'hi destinen un total de 24.040 (vint-i-quatre mil quaranta) euros.

Resolució de 8 de març de 2002 (DOGV núm. 4.219, de 2 d'abril), de la Conselleria de Cultura i Educació, per la qual s'adjudiquen els Premis de la Generalitat Valenciana per a les activitats de promoció de l'ús del valencià en les falles a l'àmbit de la Comunitat Valenciana.

Ordre de 8 de març de 2002 (DOGV núm. 4.220, de 3 d'abril), de la Conselleria de Cultura i Educació, per la qual es convoquen beques per a la realització de treballs d'investigació dins el Pla d'Estudis del Valencià Actual.

Les ajudes tindran un màxim global de 60.100 (seixanta mil cent) euros i van destinades a subvencionar els estudis sobre: qualsevol nivell de la llengua, especialment la variació lingüística en el moment actual; toponímia; estudis lexicogràfics; estudis lingüístics o lexicogràfics comparatius amb altres llengües.

Resolució d'1 de març de 2002 (DOGV núm. 4.220, de 3 d'abril), de la Conselleria de Cultura i Educació, per la qual s'adjudiquen els Premis de la Generalitat Valenciana per a les activitats de promoció de l'ús del valencià en les festes de la Magdalena.

Resolució de 5 de març de 2002 (DOGV núm. 4.220, de 3 d'abril), del director general d'Ordenació i Innovació Educativa i Política Lingüística, per la qual s'adjudiquen beques per a la realització de treballs sobre la situació i evolució social del valencià.

Destaquem que només hi ha dos treballs becats, un dels quals ha estat escrit en castellà.

Llei 3/2002, de 13 de juny de 2002 (DOGV núm. 4.274, de 19 de juny), de la Generalitat Valenciana, del llibre.

Aquesta Llei es dicta en virtut de la competència exclusiva que en matèria de cultura té atribuïda la Generalitat Valenciana. Al preàmbul de la Llei, hom diu que la protecció i respecte especials a la recuperació i normalització del valencià que imposen les lleis valencianes als poders públics, només es poden acomplir mitjançant el foment de la producció editorial en valencià. Així, hom estableix que «la previsió estatutària imposa la protecció especial del llibre escrit en valencià, suport verdader perquè la nostra llengua gaudisca d'igualtat en relació amb el castellà i, augmentant la seua condició de llengua literària activa, faça créixer l'estima i el respecte de tots els valencians i puga canalitzar les exigències culturals com a llengua materna i pròpia».

Finalment, la part dispositiva de la Llei, només preveu, com a promoció de l'edició en valencià, una sèrie d'ajudes a les empreses editorials que a hores d'ara ja existeixen. Així, l'article 5.2: «Amb l'objectiu de promoure l'ús del valencià, la Generalitat, mitjançant la conselleria competent en aquesta matèria, potenciarà la producció editorial en aquesta llengua. Amb aquesta finalitat elaborarà una línia d'ajudes que tindran caràcter anual i es regularan mitjançant una ordre de la conselleria competent en matèria de cultura.»

Funció pública

Resolució de 7 de gener de 2002 (DOGV núm. 4.171, de 18 de gener), del Rectorat de la Universitat de València, per la qual es convoquen proves selectives d'accés al grup B, escala tècnica mitjana d'assessorament lingüístic, perfil promoció lingüística-terminòleg, pel torn lliure, sector d'administració especial d'aquesta universitat.

Resolució de 7 de gener de 2002 (DOGV núm. 4.171, de 18 de gener), del Rectorat de la Universitat de València, per la qual es convoquen proves selectives d'accés al grup B, escala tècnica mitjana d'assessorament lingüístic-

tic, perfil promoció lingüística, pel torn lliure, sector d'administració especial d'aquesta universitat.

Decret 62/2002, de 25 d'abril de 2002 (DOGV núm. 4.240, de 2 de maig), del Govern Valencià, pel qual es regula l'acreditació dels coneixements lingüístics per a l'accés i provisió de llocs en la funció pública docent no universitària.

Aquest Decret és novetat en tant que per primera vegada s'estableix, per part de la Generalitat Valenciana que és necessari un determinat coneixement de la llengua pròpia per tal d'accedir a la funció pública docent i que aquest coneixement té la categoria de requisit i no només de mèrit.

Tanmateix, el Decret està buit de contingut i deixa en mans de la Conselleria de Cultura i Educació la concreció final, el nivell d'exigència per a cada lloc de treball i fins i tot els procediments pels quals es durà a terme l'acreditació objectiva del requisit lingüístic per part dels candidats.

El Decret ha estat molt criticat pels sindicats, especialment perquè les previsions d'exigència de coneixements lingüístics no s'han estès, per exemple, als concursos estatals de trasllats de funcionaris docents.

Reproduïm, pel seu interès evident el text:

L'aprovació de la Constitució Espanyola en 1978 va suposar un reconeixement de la riquesa lingüística d'Espanya com a patrimoni cultural objecte d'especial respecte i protecció, i va permetre que les altres llengües espanyoles, a part del castellà, foren oficials en les respectives comunitats autònomes d'acord amb els seus estatuts. Així, l'Estatut d'Autonomia de la Comunitat Valenciana, en l'article 7, va declarar l'oficialitat del valencià i va preveure que es prengueren mesures per a la seua protecció, recuperació i aplicació en tots els àmbits, entre ells el de l'ensenyança.

Per a regular esta matèria es va aprovar la Llei 4/1983, de 23 de novembre, d'Ús i Ensenyament del Valencià, que en l'article 18 va disposar la incorporació obligatòria del valencià a l'ensenyança en tots els nivells educatius. En l'article 23 va establir que els professors han de conèixer els dos idiomes oficials

i que la reglamentació reguladora de l'accés del professorat als centres públics i privats establirà el sistema perquè tots els professors de nou ingrés posseïsquen les condicions fixades.

D'una altra banda, la Constitució Espanyola consagra en l'article 103 el principi d'eficàcia de l'Administració Pública i el principi de capacitat en l'accés a la funció pública. La Llei 30/1984, de 2 d'agost, de Mesures per a la Reforma de la Funció Pública, va establir les bases del règim estatutari dels funcionaris públics, entre ells els funcionaris docents, i, interrelacionant els mencionats principis d'eficàcia i de capacitat i la situació de cooficialitat del castellà i altres llengües espanyoles, va disposar en l'últim paràgraf de l'apartat 1 de l'article 19 que en les convocatòries per a l'accés a la funció pública, les administracions públiques, en l'àmbit respectiu de competències, hauran de preveure la

selecció de funcionaris capacitats com cal per a cobrir els llocs de treball a les comunitats autònomes que gaudisquen de dos llengües oficials.

La Llei Orgànica 1/1990, de 3 d'octubre, d'Ordenació General del Sistema Educatiu, en l'apartat 1 de la disposició addicional novena estableix que són bases del règim estatutari dels funcionaris públics docents les regulades per la pròpia llei per a l'ingrés en la funció pública docent, i encomana al Govern al seu desenrotllament reglamentari en aquells aspectes que siguen necessaris per a garantir el marc comú bàsic d'esta funció pública docent. Afegix en l'apartat 2 de la dita disposició addicional que les comunitats autònomes ordenaran la seua funció pública docent en el marc de les seues competències, respectant en tot cas les normes bàsiques contingudes en esta llei i en el seu desenrotllament reglamentari conforme s'expressa en l'apartat anterior.

El text refós de la Llei de la Funció Pública Valenciana, aprovat pel Decret Legislatiu de 24 d'octubre de 1995, del Govern Valencià, en l'article 1.2 limita la seua pròpia aplicació al personal docent en aquelles matèries que no es troben regulades per normes bàsiques dictades per l'Estat i les específiques de la Comunitat Valenciana per al seu respectiu àmbit funcional.

El Reglament Orgànic i Funcional de les Escoles d'Educació Infantil i dels Col·legis d'Educació Primària, aprovat pel Decret 233/1997, de 2 de setembre, del Govern Valencià, en el seu article 88, i el Reglament Orgànic i Funcional dels Instituts d'Educació Secundària, aprovat pel Decret 234/1997, de 2 de setembre, del Govern Valencià, en el seu article 102, disposen que en els mu-

nicipis de predomini lingüístic valencià tots els centres aplicaran un o més dels programes d'educació bilingüe, i que els centres dels municipis de predomini lingüístic castellà també poden aplicar qualsevol dels programes.

És fonamental per a la implantació d'estos programes que el professorat dels centres educatius de la Comunitat Valenciana tinga un domini oral i escrit suficient dels dos idiomes oficials per a la transmissió de coneixements.

L'article 20 del Reial Decret 850/1993, de 4 de juny, pel qual es regula l'ingrés i l'adquisició d'especialitats en els cossos de funcionaris docents a què es referix la Llei Orgànica 1/1990, de 3 d'octubre, d'Ordenació General del Sistema Educatiu, preveu que les comunitats autònomes amb llengua pròpia reconeguda oficialment, quan el coneixement d'esta constituïska un requisit per a l'accés als cossos de funcionaris docents, estableixen els procediments adequats per a l'acreditació del coneixement de la llengua pròpia, cosa que es considera oportú fer a fi que no hi haja discrecionalitat de l'administració en l'apreciació dels coneixements necessaris per a accedir a la funció pública docent.

Per tot l'exposat, a proposta del conseller de Cultura i Educació, conforme amb el Consell Jurídic Consultiu i després de la deliberació del Govern Valencià, en la reunió del dia 25 d'abril de 2002,

DECRETE

Article 1. Coneixement dels idiomes oficials

El personal docent dels centres d'ensenyança no universitària i dels servicis

o unitats de suport escolar i educatiu dependents de la Conselleria de Cultura i Educació ha de tindre el coneixement adequat, tant a nivell oral com escrit, dels dos idiomes oficials de la Comunitat Valenciana.

Article 2. Supòsits en què s'haurà d'acreditar

L'acreditació del coneixement adequat a què es referix l'article anterior s'exigirà en els procediments selectius d'ingrés i d'accés a cossos docents que es convoquen a la Comunitat Valenciana, inclosos els procediments d'accés a la condició de catedràtic.

Article 3. Procediment d'acreditació

Per ordre de la Conselleria de Cultura i Educació s'establirà el procediment d'acreditació del coneixement adequat oral i escrit, previst a l'article 1, dels dos idiomes oficials.

DISPOSICIÓ ADDICIONAL

Única. Pla de formació i actualització lingüística

La Conselleria de Cultura i Educació elaborarà un pla de formació i actualització lingüística perquè el personal docent puga adquirir els coneixements adequats de valencià.

DISPOSICIONS FINALS

Primera. Habilitació reglamentària

Es faculta el conseller de Cultura i Educació per a dictar les disposicions necessàries per al desplegament i l'aplicació del present decret.

Segona. Entrada en vigor

El present decret entrarà en vigor el dia de la seua publicació en el Diari Oficial de la Generalitat Valenciana.

Junta Qualificadora de Coneixements de Valencià

Resolució de 17 de gener de 2002 (DOGV núm. 4.177, de 28 de gener), del president de la Junta Qualificadora de Coneixements de Valencià, per la qual s'estableix un nou període de matrícula per a la prova extraordinària del Certificat de grau mitjà de coneixements de valencià.

Resolució de 20 de febrer de 2002 (DOGV núm. 4.197, de 25 de febrer), del president de la Junta Qualificadora de Coneixements de Valencià, per la qual es fan públiques les llistes de resultats provisionals de la prova extraordinària del grau mitjà de coneixements de valencià.

Resolució de 12 de març de 2002 (DOGV núm. 4.218, de 27 de març), del conseller de Cultura i Educació, per la qual es convoquen proves per a l'obtenció dels certificats oficials administratius de coneixements de valencià.

S'hi convoquen les proves corresponents als nivells oral, elemental,

mitjà, superior, llenguatge als mitjans de comunicació, llenguatge administratiu i correcció de textos.

Resolució de 12 d'abril de 2002 (DOGV núm. 4.233, de 22 d'abril), del president de la Junta Qualificadora de Coneixements de València, per la qual es fa pública la llista de resultats provisionals de la prova extraordinària de coneixements de valencià.

Resolució de 18 de juny de 2002 (DOGV núm. 4.279, de 26 de juny), del president de la Junta Qualificadora de Coneixements de València, per la qual es fa pública la llista de resultats provisionals de la prova de coneixements orals de valencià.

Altres disposicions

Decret 30/2002, de 26 de febrer (DOGV núm. 4.202, de 4 de març), del Govern Valencià, pel qual es crea l'Observatori de Dret Civil Valencià.

Destaquem aquesta disposició per la seua peculiaritat atès que és una de les poques actuacions en matèria de recuperació del dret civil valencià que ha dut a terme la Generalitat Valenciana des de la seua creació.

Efectivament, si aquesta institució s'ha mostrat més que prudent pel que fa a la recuperació lingüística, en tot allò relatiu a la recuperació de les normes i institucions jurídiques valencianes, podem afirmar que la seua actuació ha estat pràcticament nul·la.

La creació d'aquest observatori que té com a objectius, entre d'altres, el de conservar, actualitzar i difondre el dret civil valencià i promoure projectes per a la seua recuperació i desenvolupament, ve a cobrir doncs una greu mancança de les institucions d'autogovern valencianes, i encara que és prematur aventurar-se a parlar dels resultats pràctics d'aquesta iniciativa, si més no, el fet d'engegar-la mereix el nostre aplaudiment. Saludem doncs la creació d'aquest organisme i ens comprometem a vigilar la seua evolució.

Reproduïm pel seu interès l'annex d'aquesta disposició on s'explicita la naturalesa, la finalitat, la composició i el funcionament d'aquest nou organisme.

ANNEX

Observatori de Dret Civil Valencià

Article 1. Naturalesa

L'Observatori de Dret Civil Valencià té la naturalesa d'òrgan col·legiat,

consultiu i assessor, adscrit a la Conselleria de Justícia i Administracions Públiques, amb l'objecte de conservar, actualitzar i difondre el Dret Civil Valencià, i de promoure la participació dels ciutadans i de les institucions en els

projectes que s'elaboren per a la seua recuperació i desenvolupament.

Article 2. Funcions

L'Observatori de Dret Civil Valencià tindrà les funcions següents:

a) Proposar les actuacions per a la conservació, modificació i desenvolupament del Dret Civil Valencià.

b) Fomentar, coordinar i impulsar projectes d'investigació sobre l'actualització, modificació i desenvolupament del Dret Civil Valencià.

c) Realitzar i actualitzar un inventari d'usos i costums vigents en l'àmbit del Dret Civil Valencià, amb especial atenció a les seues particularitats territorials.

d) Sensibilitzar els ciutadans de la Comunitat Valenciana en la recuperació i conservació dels costums propis en l'àmbit de les relacions juridicoprivades.

e) Promoure iniciatives de divulgació de les institucions de Dret Civil propi a la Comunitat Valenciana.

f) Promoure i estimular la participació dels ciutadans i de les institucions en la conformació del Dret Civil Valencià.

g) Difondre els estudis sobre Dret Civil Valencià.

h) Elevar propostes al Govern Valencià d'elaboració de projectes normatius sobre Dret Civil Valencià.

i) Informar els projectes normatius que incidescen en l'àmbit del Dret Civil propi.

j) Qualsevol altres funcions relacionades amb les anteriors o que li siguem encomanades.

Article 3. Composició

1. L'Observatori de Dret Civil Valencià estarà format pel president, el

qual serà el titular de la Conselleria competent en matèria de Justícia, un vicepresident, qui serà el titular de la Direcció General competent en matèria de Justícia, i els vocals següents, nomenats pel president:

Un representant de les conselleries competents en matèria de Cultura i Educació, d'Indústria, d'Assumptes Socials, de Medi Ambient i d'Agricultura, a proposta dels respectius consellers.

Un representant de cadascuna de les universitats públiques de la Comunitat Valenciana, a proposta del seu òrgan de govern.

El fiscal en cap del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana.

Un representant de cadascun dels col·legis d'advocats de la Comunitat Autònoma Valenciana, a proposta dels seus òrgans de govern.

Un membre del Consell Jurídic Consultiu de la Comunitat Valenciana, a proposta del ple de la institució.

Un representant del Tribunal de les Aigües de l'Horta de València, a proposta del Ple.

Un representant dels col·legis oficials de notaris, a proposta del seu òrgan de govern.

Un representant dels col·legis de registradors de la Propietat i Mercantils, a proposta dels seus respectius consells o juntes de govern.

Un representant de cadascun dels col·legis de procuradors dels tribunals de la Comunitat Autònoma Valenciana, a proposta dels seus òrgans de govern.

Un representant del Consell de Cambres Oficials de Comerç, Indústria i Navegació de la Comunitat Valenciana, a proposta del seu òrgan de govern.

Tres representants de les cambres agràries provincials, a proposta dels seus respectius plens.

Fins a deu vocals, nomenats pel conseller competent en matèria de Justícia, entre juristes i historiadors de reconegut prestigi o experts en assumptes d'Estat o autonòmics.

Fins a tres vocals, nomenats pel conseller competent en matèria de Justícia, entre els integrants d'institucions públiques o privades vinculades a l'àmbit d'actuació de l'Observatori.

2. Podrà acordar-se l'assistència a les sessions de l'Observatori, en qualitat d'experts, amb veu però sense vot, de juristes i historiadors de reconegut prestigi o experts en assumptes d'Estat i autonòmics, així com qualsevol altre expert designat a l'efecte pel president.

3. Actuarà com a secretari, amb veu però sense vot en les deliberacions, un funcionari de la Conselleria competent en matèria de Justícia, designat pel president de l'Observatori i es nomenarà, igualment, un secretari suplent.

4. El mandat dels membres de l'Observatori serà de tres anys, i podrà ser renovat dit nomenament per períodes d'igual duració.

Article 4. Del president de l'Observatori

El president ostenta la representació de l'Observatori de Dret Civil Valencià i li corresponen les funcions següents:

a) Acordar la convocatòria de les sessions i fixar l'ordre del dia corresponent.

b) Presidir les sessions que se cele-

bren i moderar el desenvolupament dels debats.

c) Autoritzar amb la seua firma els acords adoptats pel Ple.

d) Dirimir, amb el vot de qualitat, els empats que puguen produir-se en l'adopció d'acords.

e) Adoptar les mesures necessàries per a l'adequat funcionament de l'Observatori.

f) Aquelles altres que siguin inherents al seu càrrec, o tinga atribuïdes per disposició legal o reglamentària.

Article 5. Del vicepresident

Al vicepresident correspon assistir el president en l'exercici de les seues funcions, i substituir-lo en cas d'absència, vacant o malaltia.

Article 6. Del secretari

1. Correspon al secretari:

a) Assistir a les reunions.

b) Realitzar les convocatòries de les sessions, amb el mandat previ del president.

c) Preparar i distribuir la documentació necessària per a les deliberacions.

d) Redactar i autoritzar les actes de les sessions.

e) Expedir certificats d'actes, acords i informes, amb el vistiplau del president.

f) Aquelles que siguin inherents al càrrec de secretari.

2. En absència del secretari exercirà les seues funcions el secretari suplent.

Article 7. Funcionament

1. L'Observatori de Dret Civil Valencià es reunirà, amb caràcter ordinari, dues vegades a l'any, i, amb caràcter extraordinari, quan siga convocat pel pre-

sident, a iniciativa pròpia o a sol·licitud de, com a mínim, un terç dels membres de l'Observatori.

2. El funcionament de l'Observatori es regirà per les normes pròpies de funcionament i pel que disposa el capítol II del títol II de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de Règim Jurídic de les Administracions Públiques i del Procediment Administratiu Comú, modificada per la Llei 4/1999, de 13 de gener.

3. El suport administratiu i tècnic que requereisca l'Observatori per a l'exercici de les seues funcions serà presat per la Conselleria que tinga atribuïdes les competències en matèria de Justícia.

4. Per a l'elaboració i preparació dels distints informes, l'Observatori podrà demanar tots els informes que crega necessaris.

Article 8. Grups de Treball

1. Per a la realització de les funcions d'estudi i recopilació de les normes i

costums del Dret Civil Valencià, l'Observatori comptarà amb els Grups de Treball de caràcter permanent que tot seguit s'estableixen, sense perjudici de qualsevol altre que l'Observatori acordara de constituir:

a) De Dret Històric: la funció del qual serà la recopilació i l'estudi de les institucions històriques del Dret Civil Valencià, així com de tots els antecedents que es necessiten als fins de l'Observatori.

b) De Dret Consuetudinari: la funció del qual serà la investigació, examen i, si és procedent, la recopilació dels usos i costums vigents.

c) De Tècnica Normativa: la funció del qual serà l'elaboració de propostes de creació, modificació i desenvolupament de disposicions normatives relacionades amb el Dret Civil Valencià.

2. Els integrants de cada Grup de Treball seran adscrits pel ple de l'Observatori en la primera reunió.

3. Al cap de cada Grup de Treball hi haurà un president i un secretari, elegits pels seus membres.